

De Iraakse ondergang

Hans Vogel, *Metro*, 17 november 2004

1. Een oorlog die niet op wil houden

Irak is in april 2003 bevrijd van Saddam Hoessein en veroverd door de Verenigde Staten. Maar de oorlog is nog lang niet afgelopen. De bezettingstroepen krijgen dagelijks bijna honderd aanvallen van het Irakese verzet te verwerken. Inmiddels zijn meer dan 1500 soldaten en huurlingen gedood en bijna negenduizend gewond. Maar de Iraakse verliezen zijn veel hoger. Naar schatting zijn al honderdduizend burgers gedood sinds het begin van 'Operation Iraqi Freedom'.

De Amerikaanse strijdkrachten hebben de modernste wapens. Ze schieten met afgewerkt uranium omdat je daarmee dwars door de hardste pantsers en de dikste muren heengaat. De gewone soldaten schieten met uraniumkogels omdat die de afchuwelijkste wonden slaan in de lichamen van de verzetsstrijders. De zware Abrams-tanks verschieten 120 mm-granaten met 'uraniumpenetrator', de Bradley-infanterie-bus heeft een zware mitrailleur waarmee kogels van 25 mm met uranium worden uitgebraakt. Geen Iraakees is veilig voor de uraniumkogels waarmee de Apache-helikopters vanuit de lucht schieten op alles wat beweegt. Dit uranium heet weliswaar 'DU', een afkorting voor 'depleted uranium' (verarmd uranium), maar het is en blijft uranium en het is radioactief en levensgevaarlijk.

Sinds maart 2003 is bij gevechten al meer dan twee miljoen kilo afgewerkt uranium op Irak gedumpt. Ook tijdens de Tweede Golfoorlog in 1991 schoten de VS-strijdkrachten en hun Engelse bondgenoten met uranium. Toen werd bijna een miljoen kilo uranium afgeschoten, hoofdzakelijk om de zuidelijke havenstad Basrah. Maar ook Bagdad heeft zijn deel gekregen, terwijl Falluja en andere steden nog steeds dagelijks hun portie uranium ontvangen.

2. Waarom schieten de VS en Engeland met afgewerkt uranium?

In de eerste plaats natuurlijk omdat DU meer dan loodzwaar is en zich dwars door alles heen boort. Daarnaast is DU ook erg brandbaar: bij 600 graden brandt het al en is dan nauwelijks te stoppen. Maar bovenal is DU spotgoedkoop. Het kost namelijk helemaal niets, want de munitiefabrieken in de VS krijgen het gratis van het ministerie van Energie.

Als je geen DU hebt, kun je eigenlijk alleen wolfram gebruiken. Maar wolfram is peperduur (3.400 dollar per ton) en meer dan tachtig procent van de wereldproductie komt uit China. En wolfram heeft als nadeel dat het pas gaat branden bij drieduizend graden. Als je de vijand snel op de knieën wilt krijgen, gebruik je dus DU.

Al sinds 1943, toen de nazi's begonnen te schieten met uranium, weten ze in de VS en Engeland dat DU op het slagveld effectief is. Legerexperts wisten ook toen al dat de vijand, zijn kinderen en zijn andere familieleden radioactief besmet raken en op termijn een ellendige dood sterven.

3. Wat is DU precies en wat doet het met je?

Verarmd uranium is een afvalproduct van de kernindustrie. Als je natuurlijk uranium concentreert en verrijkt om als brandstof te dienen voor kerncentrales, houd je DU over. DU is een stuk minder radioactief dan de eigenlijke brandstof voor kerncentrales en ook minder radioactief dan natuurlijk uranium. Maar DU is wel degelijk erg radioactief en bovendien giftig. Het heeft een halveringstijd van 4,5 miljard jaar. Dat betekent dat de radioactiviteit pas na 4,5 miljard jaar met vijftig procent is gedaald. DU voor militair gebruik is vaak ook vermengd met allerlei andere zware en radioactieve metalen, zoals plutonium en americium. DU is gewoon in water oplosbaar. Dat betekent dat als het in het milieu terecht komt, het door regen wordt weggespoeld en uiteindelijk in het grondwater komt.

Kanker

Een tank die wordt geraakt door een DU-granaat, is reddeloos verloren. De uranium-

penetrator dringt bijvoorbeeld moeiteloos door de pantserkoepel heen en komt als een withete radioactieve vuurbal van tweeduizend graden de cabine binnen. De bemanning wordt natuurlijk levend verbrand. De tank brandt helemaal uit, het DU verpulvert en vermengt zich met de verf, de kabelisolatie en verder al het binnenwerk van de tank. Zo wordt 'ceramic DU' (keramisch DU) gevormd, dat niet oplosbaar is in water. De atmosfeer in en om de tank raakt verzadigd van een wolk microscopisch, radioactief uraniumstof, dat door de wind tot op honderd kilometer afstand kan worden weggevoerd. Als je dat inademt, heb je grote kans dat zich zo'n microscopisch klein keramisch DU-deeltje in je longen vasthecht. Op dat moment ben je verloren, want je krijgt geheid leukemie, botkanker of lymfekanker. Als je geluk hebt overleef je dat, maar dan is je nageslacht het kind van de rekening.

Afwijkingen

Daar kunnen de veteranen van de Tweede Golfoorlog van meepraten: twee van de drie kinderen die ze na aanraking met DU in 1991 hebben verwekt, hebben geboortefwijkingen. In Basrah en omstreken worden bijna geen gezonde kinderen meer geboren. De afschuwelijkste gedochten komen er ter wereld (en sterven natuurlijk snel). Na de geboorte vragen de moeders van Basrah niet "Is het een jongen of meisje?", maar "Is mijn kind gezond?"

Niemand weet precies hoeveel van de meer dan 250.000 door DU besmette en doodzieke Westerse veteranen kinderen hebben verwekt. Die kinderen geven de kapotte genen weer door aan hun kinderen. Geen wonder dat de autoriteiten dit afschuwelijke drama liever niet ter sprake brengen.

Dagelijks schieten VS-soldaten met hun M-16-geweren op Iraakse verzetsstrijders, in Falluja, ergens langs de weg in de woestijn, in Sadr City in Bagdad, dus overal in Irak. Vaak bevatten de kogels die ze afschieten DU. Daardoor wordt de uitschotopening in het lichaam trechtervormig en bijna niet te genezen. Wie door zo'n DU-kogel wordt getroffen, raakt ook nog eens radioactief besmet en gaat dus een zekere dood tegemoet.

Eénogige kinderen

Maar zoals het in alle oorlogen gaat, de meeste kogels treffen geen doel en komen ergens in het milieu terecht. Kogels die uit de snelvuurkanonnen van A-10-aanvalsvliegtuigen of Apache-helikopters worden afgevuurd, komen diep in de bodem terecht, tot op zes meter diepte. Zo wordt dus geleidelijk aan de hele Iraakse bodem radioactief. Irak is dan ook een gevaarlijk land geworden voor alle mensen. Niet vanwege de gevechtshandelingen, maar omdat je er ongeneeslijke vormen van kanker kunt oplopen en omdat je nageslacht tot in de heel verre toekomst wordt opgezadeld met ellendige handicaps, éénogige kinderen, kinderen met alleen een mond en geen ogen, oren of neus. Inmiddels krijgen wel alle Engelse soldaten die uit Irak naar huis komen een DU-test, maar de officiële instanties willen van niets weten.

4. Wat betekent dit voor Irak?

Heel simpel gezegd, Irak wordt onleefbaar gemaakt tot in de verre toekomst. Je kunt er nu eigenlijk al niet meer normaal leven (de meeste Irakezen hebben nog altijd geen elektriciteit en bijna iedereen is werkloos), maar je kunt er eigenlijk ook niets meer verbouwen. En wie wil straks radioactieve Iraakse vijgen of dadels kopen, of groenten, sojabonen, graan? Of melk drinken en kaas eten van Irakese geiten, schapen en koeien? Irak is dus ten dode opgeschreven, en het maakt helemaal niet uit of ze daar straks verkiezingen hebben, een democratie, een dictatuur of een bezetting door vreemde legers. Het land is gewoon helemaal kapotgemaakt.